

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιέξη τοῦ Σεπτεμβρίου,
ἀρχὴ τοῦ νέου Βουλευτηρίου.

**Περικλέτος, Φασουλῆς,
κὶ' ἡ παράτα τῆς Βουλῆς.**

Φ.— Λοιπὸν τὴν βλέπεις τὴν Βουλὴν,
τὴν βλέπεις τὴν ἁμαρτωλὴν,
τὴν ἐν πολλαῖς ἀληθινὰ πεσοῦσαν ἁμαρτίαις
καὶ τόσαις ἀπαρτίαις;

Λοιπὸν τὴν βλέπεις, Περικλῆ;

Π.— Τὴν βλέπω, πατριώτη.

Φ.— Ἐκτίμα τὴν, ἐξύμνει τὴν, καὶ καταχειροκροτεῖ.

Δὲν εἶν' ἐκεῖν' οἱ βουλευταί,
ποῦ γινώριζες, ἀγαπητέ.
Δὲν εἶνε πλέον ἡ Βουλὴ
τῶν πάλαι λογοκόπων,
ποῦ κλέος ἄφησε πολὺ
καὶ πλοῦτον εἰς τὸν τόπον.

Τώρα φθάν' ἡ δυστυχὴς
μὲ κατάνυξιν ψυχῆς
καὶ μὲ πτῆσιν διανοίας.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ
σήμερα πικρὰ θρηνεῖ
μ' ἓνα σάκκον μετανοίας.

Οἷμ' ἡ τρισαθλία λέγει,
ἔρως ἁμαρτίας φλέγει
κ' οἷστρος τῆς ἀκολασίας τὴν νοσοῦσαν μου ψυχὴν,
καὶ τὰ χεῖλη δὲν ἀφίνει νὰ ψελλίσουν προσευχὴν.

Ἐστὸ ραβδί τῆς ἀκουμπᾶ
τὸ παράλυτό της χεῖρι,
κ' ὁ Στρατὸς μὲ τὸν Ζορμπᾶ
πρὸς μετάνοιαν τὴν φέρει.

Οἷμοι, λέγ' ἡ τρισαθλία,
ποῦχα τόσα μεγαλεῖα
κ' ἀπειρ' ἀγαθὰ καὶ δῶρα,
τοῦ Στρατοῦ τοὺς πόδας τώρα

Ἔτος χίλια κ' ἐννιὰ κ' ἐννακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κ' ἐνενήντα λογαριάζω τώρα
μὲς' ὅτῃς Ρωμηοσύνης τὴν μεγάλη μπόρα.

μὲ τῆς κλούβιας κεφαλῆς μου θ' ἀποσμήξω τοὺς βοστρύχους,
ὧν ποδῶν μεγάλους ἤχους
ἤχηθεῖσα τοῖς ὧσι
τάχω τώρα σὰν χαμένα,
κ' ἐννοεῖς, λαέ, καὶ σὺ
πῶς μὲ πάει τρία κ' ἓνα.

Βλέπεις τούτῃ τὴν παληά,
ποῦ μᾶς ἔβαζε θηλειά;
Μ' ἓνα μάτι φλογερό,
Περικλῆ, τὴν ἀντικρύζω...
κάνω πῶς δὲν τὴν γνωρίζω
καὶ γιὰ νέα τὴν θαρρῶ.

Μὰ καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο,
κύτταξέ τὴν μὲ τὸ κιάλι...
ἔρχεται ποῦ λὲς ἐφέτο
σὰν ἀλλοιώτικη, σὰν ἄλλη.

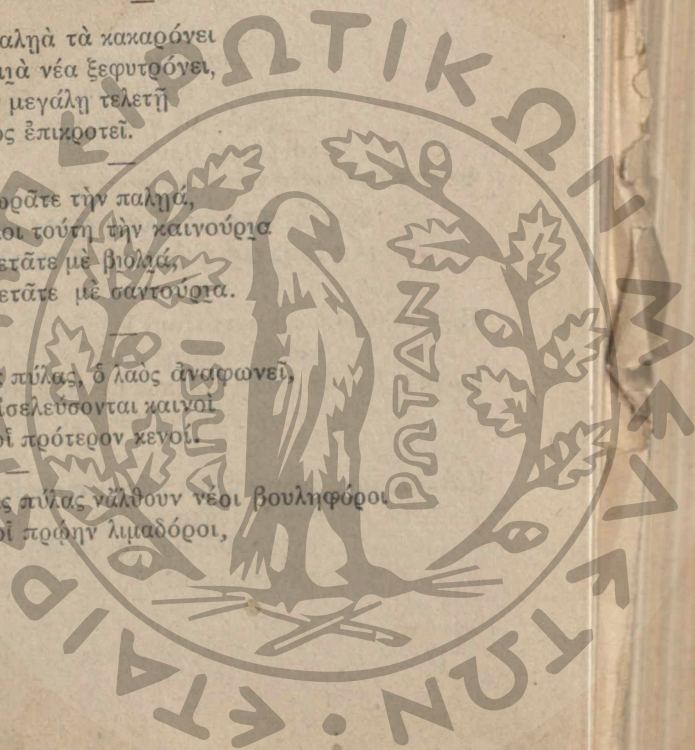
Ἔλα, Περικλέτο, τώρα
τὴν παληὰ Βουλὴ συχώρα.
Θεὸς' χωρέστην τὴν καυμένη...
πέθανε μετανοιωμένη.

Ἡ παληὰ τὰ κακαρόγει
καὶ μιὰ νέα ξεφυτρώνει,
κ' ἐν μεγάλῃ τελετῇ
ὁ λαὸς ἐπικροτεῖ.

Συχωρᾶτε τὴν παληά,
κ' ὅλοι τούτῃ τὴν καινούρια
χαίρετ' αὖτε μὲ βιολιά,
χαίρετ' αὖτε μὲ σάντουρα.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ὁ λαὸς ἀναφωνεῖ,
κ' εἰσελεύσονται καιροὶ
ὅλ' οἱ πρότερον χενοὶ.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας νάλθουν νέοι βουλευφόροι
ὅλ' οἱ πρότερον λιμαδόροι,

ποῦ δὲν ἔβαζαν ποτέ των εἰς τὸ στόμα μουζαλιέρα
 καὶ ἔκαναν τὴν νύκτα μέρα.
 Βοηθεία τοῦ Ζορμπᾶ
 κάθε ρήτωρ περὶ περήθρας
 εἰς τὸ νᾶμα κολυμπᾶ
 μᾶς καινούριας κολυμβήθρας.

Βλέπω τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους
 τῆς πατρίδος τοὺς σωτήρας,
 βλέπω νέους χαρακτηήρας
 ἀληθῶς ἀδαμαντίνους.

Τώρα θὰ τιμοῦν ἀξίαις
 καὶ τάληθινὰ τὰ φῶτα,
 καὶ μεγάλαις ἀταξίαις
 δὲν θὰ κάνουν ὅπως πρῶτα.

Ὅλοι μεγάλη δίαιτα θὰ κάνουν σὲ φαγὶ των
 καὶ ὅλοι θὰ πέρνουν ἄριστα γιὰ τὴν διαγωγή των.
 Ἀλλὰ καὶ ἀνακαλύψεις θὰ τύχουμεν σπανίας,
 καὶ ὁ Ράλλης, μπεχλιβάνη,
 εὐρῆκε τὸ βοτάνι
 τῆς Ὑπουργομανίας.

Εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα τιμὴ πολλὴ προσήκει,
 καὶ ἐκεῖνος, ὅπου μαίνεται νὰ πάρ᾽ Ὑπουργιλία,
 θὰ πέρνη, Περικλέτο μου, τὸ γιαντζικό τοῦ Ράλλη,
 καὶ ἔδωθε πάνε καὶ ἄλλοι.

Ἐκείνους τοὺς ἀμαρτωλοὺς
 τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν
 τοὺς βλέπω τώρα σιγηλοὺς
 μ' αἰσθήματα γενναῖα...
 πῶς εἰς ὀλίγιστον καιρὸν
 ἔγιναν ὅλα νέα;

Ὅντως μεγάλος ὁ Στρατὸς μετὰ τὸ σπαθὶ στὴ μέση,
 ἀλλὰ μεγάλος καὶ ὁ λαὸς, ποὺ στέκεται πλησίον του,
 μηδεὶς δὲ λόγος σήμερα καὶ στίχος ἐξαρκέσει
 πρὸς ἄξιον ἐγκώμιον τῶν τόσων θαυμασίων του.

Καὶ τώρα, Περικλέτο, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης
 ταυτιά σου καὶ τὰ μάτια τέσσερα νὰ τὰ κάνης,
 καὶ πρόσεξε ν' ἀκούσης καὶ πρόσεξε νὰ δῇς
 τοὺς γέροντας τοὺς ἀσχημούς ὡς νέους εὐειδεῖς.

Μὴν εἶσαι φαφλατᾶς...
 σιώπαινε... βουβάσου,
 καὶ ἄνοιξε τὰ γκαβὰ σου
 καὶ βλέπε Βουλευτάς.

Κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτῶν μεταμορφώσεις Βουλευτῶν.

Π.—Τὶ βουλευταὶ κυττάζουν ἡψηλὰ στὴν ὁροφί...
 παντοῦ νεότης πνέει...
 θαρρεῖς, βρε Φασουλῇ μου, πῶς με καμμιὰ βαφή
 γυνῆκαν ὅλοι νέοι.

Κανέννας τοὺς παλαιοὺς δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει...
 ποῖός Μεφιστοφελῆς
 στοὺς Φάουστ τῆς Βουλῆς
 νεότητα χαρίζει;

Βλέπω τὴν ἀναγέννησι
 στοῦ καθενὸς τῆ μοῦρη,
 βλέπω τὴν ἀνακλίνουσι
 στὸν κύριο Βουδούρη.

Βλέπω τὴν σωτηρία μας στὸν Στάη, στὸν Μπουφίδη,
 ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς λοιπούς,
 ποῦρχονται τώρα με σκοπούς
 νὰ κάνουν καὶ ἄλλαις δοκιμαῖς στὴν κοῦτρα τοῦ κασιδῆ.

Στρώνονται μυρτιάς κλαδιά...
 τί πανήγυρις μεγάλη!..
 βρε καλῶς στα τὰ παιδιὰ,
 ποῦ θ' ἀλλάξουν κεφάλι.

Βρε καλῶς στους τοὺς πατέρας...
 δὲν θ' ἀφίνουν ὅπως πρῶτα
 τὰς ἀργὰς των τὰς γαστέρας
 νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κότα.

Βρε καλῶς στους, βρε καλῶς στους... τὸ Ρωμαῖκο θ' ἀλλάξῃ...
 θὰ γυρεῦτε Ντοβλέτι;
 θὰ γυρεῦτε ρουσφέτι;
 καὶ μοῦ λέν οἱ βουλευφόροι: πᾶ! πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι.

Τέτοιο πράμμα... πᾶ! πᾶ! πᾶ!..
 τέτοιο πράμμα... πᾶ! πᾶ! πᾶ!..
 ἡ καρδιά μας θὰ κυττά
 γιὰ ἡψηλότερο σκοπό.

Σκέψεις θάχουμε ἡψηλαῖς,
 γιὰ ρουσφέτια μὴ μᾶς ψάλλης,
 γιὰ ρουσφέτια σὰν μᾶς λές
 εἶναι σὰν νὰ μᾶς προσβάλλης.

Ὅσοι πρόφθασαν καὶ ἤθραν ἄς τοὺς γίνουμε χαλάλι,
 μὰ σὲ μέλλον τέτοιο πράμμα θάναι προσβολὴ μεγάλη.

Πάρε πᾶ νὰ μᾶς τὸ λές...
 φτοῦ σὲ τρεῖς ἀνάθεμά το...
 τώρα φέρνει τῆς χολαῖς
 τῶν πατέρων ἄνω κάτω.

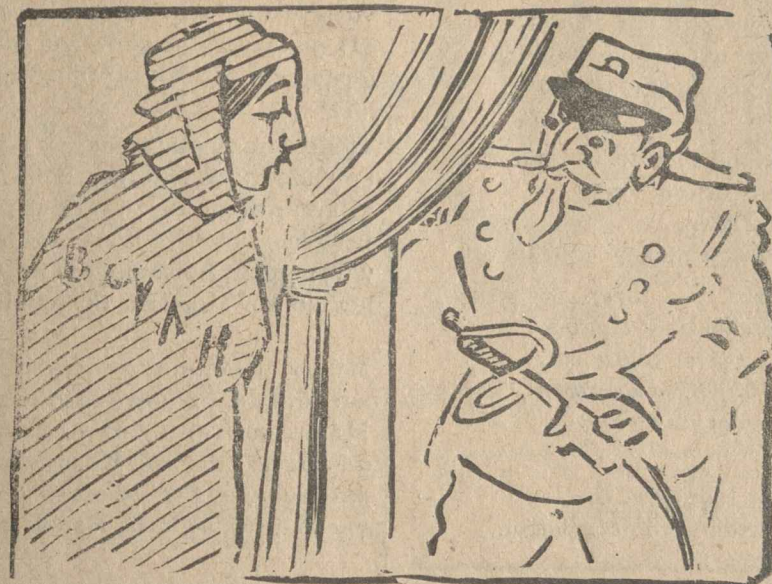
Ὁ πατέρες προσφιλεῖς
 νέας ἀληθῶς Βουλῆς
 νὰ πιστέψω σ' ὅ, τι λέτε;..
 νὰ πιστέψης, Περικλέτε.

Κι' ἀποροῦμε καὶ ἐμεῖς τώρα πῶς γι' αὐτὸ τὸ σαχλοπράμμα
 ἐπαλεύαμ' ἐπὶ χρόνους,
 καὶ ἄκουες γιὰ τοῦτο σιόνους,
 στηθοκτύπημα καὶ κλάμμα.

Δὸν μοῦ λέτε, θὰ περνάτε δίχως κωλυσιεργία;
 στὴν ἀνόρθωσι τοῦ κράτους ποῖος ἀργίας θὰ γυρεύη;
 δὲν μοῦ λέτε, θὰ λυσάτε νὰ σᾶς δώσουν Ὑπουργεῖα;
 θὰ πηγαίνουμε στὸν Ράλλη μὴ χαρὰ νὰ μᾶς γιαντεύη.

Ὅμως πέστε μου καὶ αὐτό...
 ἀπ' ὀπίσω σὲ μπερντέδες
 σὰν μεγάλοι κουτεντέδες
 δὲν θὰ παίξετε κρυφτό;

Ὅχι... τοῦ λοιποῦ κανέννας δὲν θὰ παίξῃ τὸν κρυφτούλη...
 Φ.—Κύτταξε τὸν Εὐταξία, κύτταξε τὸν Κυριακούλη.

Δι' ἁμαρτίας πολλὰς θορνεῖ μετανουῶσα Μυθολογία.

Π.—Βλέπω τόσους Βουλευτάς,
 ἔξω γίνεται πομπή...
 Φ.—Ὅμως με τοὺς Πρεσβευτάς
 δὲν κυττάζω τὸν Ναμπή.

Π.—Ἐν τούτοις συγχωρήσετε καὶ ἐμένα τὸν κεφάλαι
 ἀκόμη μιὰν ἐρωτήσι, πατέρες νὰ σᾶς κάνω...
 ὅταν νομοθετήματα ψηφίζονται μεγάλα
 θὰ ρουχαλίζετε βαρεῖν' αὐτῆς ἔδρας σας ἀπάνω;
 Ἡμέρα νύκτα θάχουμε τὰ μάτια μας γαρὶδα
 μόνο γιὰ τὴν Πατρίδα.

Εἶναι σας καλοὶ πατέρες... τώρα καὶ ἄλλο σᾶς ῥωτῶ...
 θὰ μᾶς κάνετε καὶ Στόλο καὶ ἄξιόμαχο Στρατό;
 Κι' ἐρωτᾶς γιὰ τοῦτο, βλάκα,
 καὶ ἀμφιβάλλεις;.. ἀμφιβάλλω...
 δὲν θὰ βλέπης τίποτ' ἄλλο
 παρὰ μόνο σακαράκα.

Θὰ ἔχασ' ἡ Ρωμηοσύνη τόσας στάσεις τῆς ἀφύγους
 καὶ ὅλο θ' ἀκονᾷ λεπίδες...
 ἄμα σεις, λαμπροὶ πατέρες, με τοὺς νέους σας τοὺς λόγους
 θὰ μᾶς στρίψετε τῆς βίδες.

Βλέπω με χαράν, πατέρες, πῶς χαράμι δὲν θὰ τρῶτε
 σὰν καὶ πρῶτα τὸ ψωμί...
 τώρα θέλωντας καὶ μὴ
 θὰ γενοῦμε πατριῶται.

Μὰ γιὰ πέστε σὲ θεὸ σας ποῦ θὰ βρεῖτε τὰ λεφτά
 γιὰ νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
 Εἶναι μὲν πολλὸς ὁ κόπος,
 μὰ θὰ γίνῃ κάποιος τρόπος
 καὶ θὰ τᾶβρουν ὅπως ὅπως.

Ἐλα φούκτωσε λεπίδι
 καὶ μὴν κάνης τὸν κουτό...
 θὰ κοπῇ μετὰ τὸ ψαλλίδι
 κάθε λουσο περιττό.

Τοιγαροῦν καὶ οὐ μὴν ἀλλὰ
 μετὰ λόγια στρογγυλὰ
 γιὰ σωτήρας καὶ ὁ Στρατὸς καὶ ὁ Λαὸς θὰ μᾶς κηρύττῃ...
 Φ.—Ἀγιάσε τους τὸ λοιπὸν, σεβαστὲ Μητροπολίτη.
 Ἀγιάσε τους τοὺς πατέρας τῶν μεγαλουργῶν ἀγώνων,
 τούτους ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
 τούτους παῖδες προσκυνεῖτε,
 καὶ λαὸς ὑπερυψοῦτε σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐξω τῆς Βουλῆς ἡ μοῦχλας καὶ οἱ νερόβραστοι λαπάδες...
 ὁ Πρωθυπουργὸς διαβάσει καὶ καθέννας σιωπᾷ...
 εὐλογεῖτε τοὺς πατέρας καὶ διαβάστε τους, παπᾶδες,
 ποῦ θ' ἀφήσουν μιὰ γιὰ πάντα τὰς μεθόδους τοῦ παπᾶ.

Π.—Νὰ καὶ ὁ Ράλλης... στοὺς παπᾶδες με κατάνυξι σιμόνει
 καὶ ὅλο κάνει τὸν σταυρό του,
 καὶ γιὰ τὸν συμπεθερό του
 τὸ φουσκ καὶ δὲν κρυώνει.

Φ.—Ἐνῶ χαρὰς ἀνέτειλεν ἡμέρα κατὰ πάντα
 ὁ Ράλλης πᾶς με συγχινεῖ...
 καὶ ποῖος ποτὲ τοῦ λησιμονεῖ
 τοῦ Ράλλη τὰ σαράντα;

Μὲ τόνο λέει θλιβερό:
 ἄλλου, ξανθὸ κεφάλι
 ἐκεῖ, ποῦ θάπινες νερό,
 τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι
 μετὰ τὸν Μανουμυχάλη.

Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πῖστευα μήτε μέσ' στῶνειρό μου,
κι' ἔλεγα μέσα σ' τὴν Ἀρχὴ πῶς γιὰ καλὰ θὰ ῥίξωνα,
μὰ τώρα χάσκω κι' ἀπορῶ μὲ τὸν συμπέθερό μου
σὰν βλέπω τὴν ἐλάσσονα τῆς μείζονός μου μείζονα.

Δὲν μ' ἀφίνει νὰ συχάσω τὸ κατόρθωμα καὶ τούτου...
δὲν ἔκοῦτε;... θέλει στάνη
σώνει καὶ καλὰ νὰ κάνη,
καὶ τρανὰ τραπέζια δίνει σ' τὴν ταράτσα τοῦ σπητιοῦ του.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πῶς κι' ἐκεῖνος εἰμπορεῖ
νέο κόμμα νὰ σκαρώσῃ.. μὰ μὲ πιάνει τὸ μπουρί,
καὶ θ' ἀφήσω τῆς πατάταις, καὶ θ' ἀφήσω καὶ ταῦγά,
κι' ἀρειμάνιος θ' ἀπλώσω τὸ ζωνάρι γιὰ καυγᾶ.

Π.—Ὁ λόγος ἐτελείωσε κι' ὅλοι πηγαίνουν ἔξω...
ζήτω τῆς νέας τῆς Βουλῆς, καὶ στάσου νὰ σ' τῆς βρέξω.

Ἦλθε μοιραίως ὁ Κερκυραῖος.

Τὸ μάθατε τὸ ξαφνικὸ κι' ἀνέλιπτο μαντάτο;
ὁ Κόντες ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς μᾶς ἦλθε μὲ φουσατό,
κι' ἔτρεξαν φίλοι πρόθυμοι νὰ δοῦν τὸν κανακάρη
κι' ὁ Μπαλτατζῆς μ' ὠτομομπίλ ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

Ἦλθε οσιστός καὶ λυγιστὸς μὲ χάρι καὶ φρεσκάδα,
καὶ γιὰ νὰ δείξῃ σὲ πολλοὺς πῶς τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα
ἔως σ' τὸν Σιδηρόδρομο τοὺς πῆγε ποδαράδα
χωρὶς νὰ μ' πῇ σ' ὠτομομπίλ, τραμβάϊ καὶ καρότσα.

Κόντε, καλῶς σὲ βρήκαμε... τζόγλαις καλῶς σᾶς βρήκα...
ἔσ' εἶσαι, Τζώρτζη; τοῦλεγαν οἱ φίλοι χαρμὸς ὡς...
ἐγώ μαι, δὲν μὲ βλέπετε;... τοὺς ἔλεγε μὲ γλύκα...
κι' ἐτρίβανε τὰ μάτια των νὰ δοῦν ἂν εἶν' ἐκεῖνος.

Ἐμεῖς δὲ πρὸς τοὺς φίλους, ὅπως πάντοτε εὐμενῆς,
καὶ πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς,
ὅπου μὲ πολλαῖς πρεσβεῖαις καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
ἐκοντέψανε τὸν Τζώρτζη νὰ τὸν κάνουνε τζορτζίνα.

Ὅλοένα τὸν ῥωτοῦσαν: μὰ πῶς ἦτανε κι' αὐτὸ
νὰ ξανᾶλθῃς σ' τὴν Ἀθῆνα, Κορφοτᾶκι λατρευτὸ;
Μὴ ῥωτᾶτε, μὴ ῥωτᾶτε... γιὰ χατήρι σας καὶ μόνο
ἄφησα καὶ τῆς Δουκάδες καὶ τὴν Ρόπα μου μὲ πόνο.

Τοῦ Κόντε τὸ μυστήριον πῶς τάχα θὰ λυθῇ;
ἐνῶ μᾶς ἔφαγε τ' αὐτὴν πῶς θὰ παραιτηθῇ
κι' ἐνῶ παντοῦ τὸ φώναζε μὲ τὴν τρομπομαρίνα,
δὲν ξέρω τί τοῦ κάπνισε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους
ν' ἀφήσῃ τῆς Δουκάδες του καὶ νᾶλθῃ σ' τὴν Ἀθῆνα
μαζὶ μὲ τὸν Μαρκέτη του, τὸν Μίχο, καὶ τοὺς ἄλλους.

Μήπως τὸ κόμμα τοῦ γραψαν πῶς θὰ σκορπίσῃ τώρα
καὶ τότε βάλτουν ρήγανη κι' ἀντίο Λεονώρα;
Μήπως συνέβη τάχ' αὐτό; μήπως συνέβη κι' ἄλλο;
πῶς ἄφησ' ἔτσι τοὺς Κορφοὺς, τῆς Ρόπαις, καὶ τὰ λᾶδια;
κάτι μοιραῖον βέβαια συνέβη καὶ μεγάλο
γιὰ νὰ ξανᾶλθῃ σ' τῆς Βουλῆς τὰ νήσυχά κοπάδια.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε σ' τοὺς γύρω προσφιλεῖς:
ἴσως ἐγὼ νὰ μὴν ἔλθω σ' τὴν σάλα τῆς Βουλῆς,
οὐχ ἦτον ὅμως θάρχωμαι συχνὰ σ' τὰ θεωρεῖα
ν' ἀκούω τὴν συζήτησι κι' ὅλη τὴν ρητορεία,
κι' ἀπὸ ψηλὰ θὰ κάθωμαι νὰ σᾶς παρακορώνω,
νὰ σᾶς προσέχω, τζόγλαις μου, καὶ νὰ σᾶς καμαρώνω.

Γιαμὰ τῆς τζιριτζάντζουλαις παρακαλῶ ν' ἀφήσετε
κι' ὅλα τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέτρα νὰ ψηφίσετε,
ἄλλοιως ξανὰ σᾶς παραιτῶ καὶ φεύγω γιὰ τὴν Ρόπα
χωρὶς σκοτοῦρα γιὰ δουλειά, χωρὶς καὶ μὲ γιὰ δρᾶσι...
χίλλαις φοραῖς τὸ φώναξα, χίλλαις φοραῖς σᾶς τῶπα
πῶς εἶναι δύσκολ' ἡ δουλειὰ γιὰ τὴν δική μου κρᾶσι.

Καὶ τώρα πλησιάσετε τὰ φιλικὰ σας χεῖλη
σ' ἐμὲ τὸν ἀρχηγό...
Τέτοια τοὺς εἶπε γελαστός, κι' ἐγέλασαν οἱ φίλοι,
κι' ἐγέλασα κι' ἐγώ.

Κι' ἐνῶ προτοῦ τοὺς ἔλεγε πῶς ἔχει πιά μπουκτίσει
καὶ σ' τῆς Βουλῆς τὴν αἵθουσαν ἔμπορεῖ νὰ μὴν πατήσῃ,
δὲν ξέρω ποῖος τὸν ἔσφιξε νὰ μετανοιώσῃ πάλι
κι' ἔκανε καὶ συνέντευξι μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐπῆγε μὲ τὸ κόμμα
κι' ἐψήφισε τὸν Ρόμα.

